

Sygnatura akt VI Ka 902/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 listopada 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r.

sprawy **A. N. (1) syna S. i E.**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 263§ 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 3 marca 2015 r. sygnatura akt VII K 543/14

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

VI Ka 902/15

UZASADNIENIE

A. N. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 17.10.2013r. do 2.06.2014r. w Z., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń gazową w postaci rewolweru gazowego marki R. (...) cal.9 oraz dziesięć sztuk amunicji gazowej do tego rewolweru, tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 3.03.2015r. oskarżony został uznany za winnego tego, że od dnia 18.10.2013r. do dnia 2.06.2014r. w Z., pomimo ustawowego obowiązku spowodowanego faktem cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej gazowej decyzją (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji z dnia 9.09.2013r., nie złożył do depozytu broni palnej gazowej w postaci rewolweru gazowego marki R. (...) cal.9 oraz dziesięciu sztuk amunicji gazowej do tego rewolweru, tj. wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 1 ustawy o broni i amunicji z dnia 21.05.1999r. i za to na mocy art. 51 ust. 1 tej ustawy skazany został na karę grzywny w wysokości 2000 zł.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 70 zł i opłatę w wysokości 200 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, skutkujący przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za wykroczenie z art. 51 ust. 1 ustawy o broni i amunicji z dnia 21.05.1999r., a polegający na dowolnej ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego, dokonanej wbrew życiowemu doświadczeniu i wbrew zasadom prawidłowego i logicznego rozumowania oraz na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony w okresie objętym zarzutem, nie działał z zamiarem bezpośrednim bądź ewentualnym, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, w tym decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń wraz z pouczeniem, potwierdzeniem odbioru decyzji administracyjnej o cofnięciu zezwolenia na posiadanie broni oraz wyjaśnień oskarżonego, wynika, że swoim umyślnym zachowaniem oskarżony zrealizował znamiona występku stypizowanego w art. 263 § 2 kk.

W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na dowolnej ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego A. N. oraz na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony nie działał z zamiarem bezpośrednim bądź ewentualnym popełnienia czynu z art. 263 § 2 kk. Ocena dowodów dokonana przez sąd nie wykraczała poza ramy określone w art. 7 kpk.

Przestępstwo z art. 263 § 2 kk można popełnić wyłącznie umyślnie – w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym. Zgodnie z art. 9 § 1 kk czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Zamiaru z jakim działał sprawca nie można domniemywać – należy go udowodnić. W niniejszej sprawie jedynymi dowodami pozwalającymi na odtworzenie zamiaru z jakim działał oskarżony były jego wyjaśnienia.

Oskarżony wyjaśnił, że w zasadzie broń nie była mu potrzebna, a o obowiązku złożenia jej do depozytu po prostu zapomniał z powodu nawału zajęć zawodowych i częstych wyjazdów poza miejsce zamieszkania (k. 15, k. 46). Wyjaśnienia oskarżonego były konsekwentne i przekonujące, dlatego też sąd rejonowy słusznie dał im wiarę. W sprawie nie było dowodów przeciwnych, pozwalających na skuteczne podważenie wersji oskarżonego, zgodnie z którą nie miał on zamiaru popełnienia czynu zabronionego stypizowanego w art. 263 § 2 kk. Niezwłocznie po otrzymaniu wezwania przez Policję, ale przed postawieniem zarzutu popełnienia przestępstwa nielegalnego posiadania broni i amunicji, złożył on wymienione przedmioty do depozytu (k. 2). Okoliczność ta potwierdza, że zamiarem oskarżonego nie było nielegalne posiadanie broni.

W tym stanie rzeczy sąd rejonowy prawidłowo ustalił, że nie można oskarżonemu przypisać popełnienia umyślnego występku z art. 263 § 2 kk.

Podkreślić należy, że oskarżony wszedł w posiadanie broni gazowej legalnie. Jednak decyzją (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji z dnia 9.09.2013r. cofnięto mu pozwolenie i zobowiązano do zbycia broni lub złożenia jej do depozytu w terminie 30 dni od uprawomocnienia się decyzji. Zgodnie bowiem z art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 21.05.1999r. o broni i amunicji, jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji. Skoro zatem oskarżony uchybił temu terminowi, na skutek niezachowania ostrożności wymaganej takich okolicznościach, to jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 1 cyt. wyżej ustawy, zgodnie z którym, kto nie dopełnia obowiązku rejestracji broni albo obowiązku zdania broni i amunicji do tej broni, podlega karze aresztu albo grzywny.

Wymierzona ukaranemu kara 2.000 zł grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i uwzględnia sytuację materialną sprawcy.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze jest konsekwencją nieuwzględnienia apelacji i ma swoje oparcie w treści art. 636 § 1 kpk.